

ПЪТЕПИС

ЧАСТ 2

ИЗ ЕВРОПА НА СТОП

Недялка Иванова

И така, потегляме отново този път с Росен, но се движим заедно, всичките четирима известно време докато излезем от Прага.

Мдаам, идваме до частта, в която ни валя цял ден, чакайки по двойки на извън пражката бензиностанция. По-зловещо време не можеше да ни се случи. Никакво слънце. Само облаци, вятър и дъжд. Освен това докато стигнем до самото място изгубихме половин ден. Първоначално се бяхме залутали из противоположния край на Прага и благодарение на местен милостив човечец стигнахме до правилната "бензинка". Слава Богу "светът е малък и спасение дебне от всякъде", както казват. Та и нас ни издебна някакво спасение след като прекарахме най-студения и мокър ден в цялото ни пътешествие. Беше трудно да накараме хората да погледнат встрани от мислената линия, която започваше от краката им и свършваше някъде в МакДоналдс-а или пък супермаркета на бензиностанцията. Подканвахме ги с приветливи поздрави "Hello" и сочехме към табелите, но никой, никой не се навиваше да ни хвърли до някъде. Повечето бяха обратно за Прага, а ние се опитвахме да се домогнем до немислимо далечната Германия. Едва впоследствие се разбра, че тактиката ни е грешна и сме се запътили към Кьолн по грешния път. Вместо да гоним южните магистрали, които минават през Пилзен (все още Чехия), Нюремберг (Германия), Франкфурт и от там на север към Кьолн, ние решихме да тръгнем към

Дрезден и Лайпциг, а не знаехме, че от там минават повечето камиони (нашите мили приятели) за Хамбург и съответно - Дания. А там е супер студено, със сигурност не ни се ходеше нататък. И така щастие то дойде, дебнейки с колата на мъж и жена - съпруг и съпруга, които "по случайност" днес не били с децата си, та имало място за нас. Дъждът вече беше почнал да стихва и може би затова хората се разведриха и нещата потръгнаха. Откараха ни до последната голяма бензиностанция преди Германия, по магистралата за Дрезден. Самите те отиваха до малко градче на границата с Германия. Толкова са учтиви и отзивчиви, чак не вярвахме, че са чехи. Нищо лично, но толкова седене на едно място не бяхме брали до сега. Същите чехи дето едвам ни поглеждаха преди половин час в дъжда. Мислехме, че са германци първоначално. Няма значение - всичко е добре, щом се движим! Късмет изкарахме и че говореха английски. С повечето чехи не е така. На следващата бензиностанция няма никакъв дъжд, даже блести меко и топло следобедно слънце и с Росен сме много горди, че успяхме да се отскубнем от тая пражка бензинка-тресавище. Тук разбрахме, че сме се запътили "леко" в грешната посока от български шофьори на тир, които бяха спрели за почивка. Те ни казаха, че от тук камионите отиват нагоре, на север. Е, нямаше връщане назад, колкото дрехи си бяхме взели щем/не щем ще ги обличаме и толкова. Не се наложи да чакаме много този път. Спасението ходеше на два крака - чешки тираджия

не-говорещ особено добър английски ни качи без да се притеснява, че сме двама и е леко рисковано за него. Хамбург, после ще гоним ХанOVER, Дортмунд и Кьолн. Трудно се разбирахме с този, но едно се разбираше лесно - беше добър човек. Разказа ни (криво, ляво, но ефикасно) за неговия град и как имало хубава бира там. Подари ни по една стара чешка монета от преди еврото за спомен и ни покани да му гостуваме, когато пожелаем. Беше едър и съответстващо на големината му добродушен. Явно нямаше проблеми, че сме двама, тъй като денят превършваше и скоро щеше да се стъмни и тогава не е толкова "страшно". Пипа Клепак се казваше. Остави ни в 3:30 сутринта на Shell с Burger King до него, на няколко километра преди Gudow, което пък беше на 50км. от Хабург.

Там прекарахме няколко часа опитвайки се да не заспим, не съвсем успешно, както се вижда по-горе, въпреки шоколада и колата. Чакахме да се разведри в кафенето, където беше топло и тихо (и как няма да е тихо като е толкова рано сутринта, все още тъмно). Продавачките ни хвърлят по някое леко подозрително око от време на време, но ние сме толкова безобидни, че какво.. Тук всичко изглежда добре направено и ново - Германия. Просветля и се захванахме за работа. Палци горе. Очакваме стопът да върви по-леко от Чехия. Имаме още 500км до Кьолн, където ни чака Франческа, нашата каучсърфинг-хазяйка. До Хамбург стигнахме със самолет така да

се каже. Качиха ни двама самолетни пилоти от Бразилия, които караха BMW с почти двеста и все едно играеха електронна игра. Невероятно! Гърбовете ни залепваха за седалките, както при излитането на самолет. Осезаемо професионалисти. Стигнахме Хамбург за около 30мин. и то хората пак направиха жест заради нас и се отклониха няколко километра от пътя си за да ни оставят на удобна бензиностанция, която в мига, в който стъпихме на нея разбрахме, че не струва и се запътихме към жп гарата да проучваме влаковете. Не ни се губеше повече време да търсим друго място удобно за стопирате. Излишно е да споменавам, че намирането на въпросната гара не беше лека задача. Буквално. Раниците ни тежаха страшно много. Направо да се уплаши човек. И проявяваха онова си свойство, специфично за тях, да натежават все повече и повече с всеки изминал час вървене.

Край - стигнахме най-сетне гарата и влаковете, които да ни помогнат в по-нататъшното пътешествие.

Гарата в Хамбург напомня на Пражката

Хамбург сам по себе си не ни впечатли с нищо. По пътя си не видяхме по-особени или дори красиви сгради, но вероятно сме вървели из не най-живописната му част. Но за сметка на това гарата ни очарова с ниските си цени, голямото си хале, страшно многото влакове. Разпитахме човека на информацията, който любезно ни обясни и изпринтира

колко спирки има до Кьолн и колко струва билетът до там. Оказа се, че с един билет можеше да се пътува из цяла Германия, стига да е сред дестинациите от същия ранг и същия тип влак. Което ни даде един ден безплатно метро по-късно в Кьолн, тъй като и влаковете на кьолнското метро спадаха към тази категория. Както и да е, качихме се на влака доволни и щастливи - сигурни, че ще стигнем този-мити Колон. Деляха ни само 430 км, които щяхме да минем с лекота.

Пуф паф - не е най-стопаджийското може би, но беше страшен кеф. Беше влакче, което изпълняваше желаниа - имаше втори етаж, място за багаж, сенник, падащ от горната част на прозорците - чудо и приказ. Починахме си и успяхме да видим множество малки гарички с най-причудлива архитектура. И за да не заспим съвсем влаковите служители се бяха погрижили да имаме смяна на всеки час.

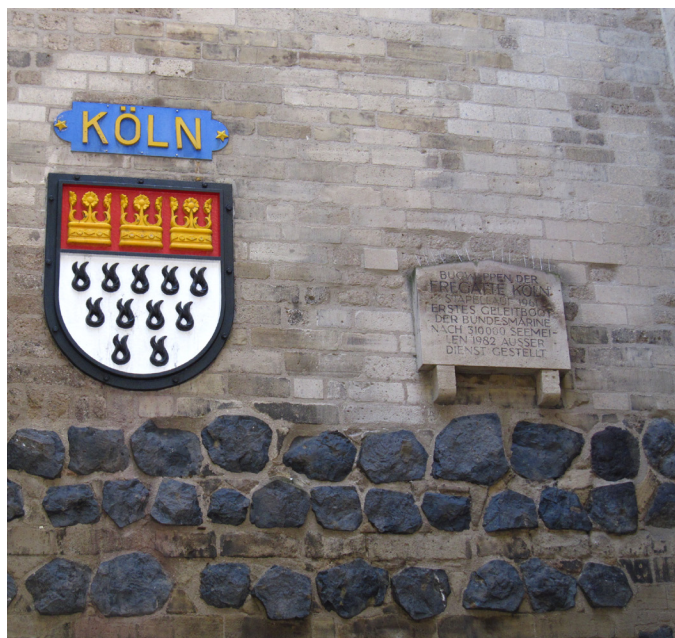
Затова билетите ни бяха толкова евтини, си го обяснихме ние. Нищо, ще сменяме.

Кьолн (на немски Köln, от лат. Colonia) е четвъртият по големина град в Германия и най-големият в Северен Рейн-Вестфалия, което пък е една от шестнадесетте федерални провинции на Германия. Тя има най-много жители — 18 млн. и най-добре развитата икономика — внася 22% от БВП на страната. Разположен е на двата бряга на река Рейн и е един от най-старите градове на Германия, където са живели келти и германски племена. Градът е бил голям център в римската провинция Германия, а през Средните векове, около 1500 г. - най-големия в Европа. В момента е и най-големият радио- и телевизионен център в Германия. Старата римска, средновековна и по-голяма част са построени на левия бряг на реката, а символ на града е готическата Кьолнска катедрала,

7:20 сме на гара Кьолн -йес! Първото нещо, което видяхме, пристигайки на гарата - Kölner Dom или Кьолнската катедрала

чиито две камбанарии се виждат от всякъде в града. От времето на Наполеон там се произвежда Eau de Cologne (от френски „къолнска вода“, „одеколон“), станал впоследствие нарицателно за парфюм. Къолн е известен също с многото си музеи, романски църкви, зоологическата градина, Парка на фантазиите, Шоколадовия музей, който се канихме да посетим, но остана за друг път и т.н. Той е и голям образователен център. Повече от 54 000 студенти живеят и учат в Къолн.

Гербът на Къолн

Рейн се разстила широка и спокойна, обкръжена от няколко моста (ние видяхме два, но има и други, по които минават магистралите, свързващи големите градове в Германия и извън), състоящи се от по няколко платна. Франческа, нашата мила хазайка ни сподели, че под един от тях на някакво своеобразно разширение има домъкнат диван така, че посветените Къолничани могат да се любуват на водата от високо и на скришно. Ние не можахме да се доберем до този очарователен детайл. Разполагахме само с няколко дни, които са крайно недостатъчни и така или иначе нямаше да можем да обиколим всички интересни места, това ни беше ясно от самото начало. Първият ден аз и Росен прекарахме в компанията на Франческа,

която беше така добра да ни разведе и покаже забележителностите и гордостите на града. Едно такова нещо беше останалата от преди няколко стотин години входна порта на града от към север. (снимка 5998)

Тя се намира на една от главните артерии и популярни пешеходни зони на града - Turiner Strasse. С Росен кръстосвахме улиците първия ден предълго. Другите двама пътешественици още не бяха пристигнали и в последствие ни разказаха как решили да се върнат обратно в Прага след като са нощували на онази злокобна бензинка, за да хванат другата магистрала, минаваща през Франкфурт, от където пък минали с влак за Къолн. Изобщо влаковете в Германия са нещо приятно и препоръчително за хващане! :) Но ако разполагате с време и не сте уморени от тежки товари можете да разчитате и на услугите на стопа - хората са мили и отзивчиви, стига да ги питате накъде отиват и да завържете кратък разговор относно къде искате да стигнете. Тази е работещата стратегия, за разлика от България, където е достатъчно да застанеш до пътя и да вирнеш палец.

И така за Къолн е важно да се отбележи, че не е типичен немски град. Известен е с бохемската си атмосфера, артистичен дух и хора, отворени за новото. Черти нетипични за германците като цяло. Тук ще се чувствате уютно и разбрани ако сте по-различни. Впечатлени останахме от дългата, тясна уличка с баровете. Тук имат

традицията да наливат бирата в тънки и дълги 330мл. чаши, които са предварително изстудени. Така се сервира по баровете.

Kölsch е бирата която се пие в Кьолн - логично, ето тук на тази улица

Баровата уличка води до крайрейнския парк, който в слънчев ден като нашия беше населен с насядали и налягали по зелената подкосена трева почиващи си и препичащи се германци и туристи като нас. По алеята успоредна на речния бряг минават велосипеди и скутери. Открива се приятна гледка над реката и отвъд нея, към източната част на града. Паркът се намира между два моста, а бяхме осведомени от Франческа, че някъде около единия има своеобразен плаж. Място, където да се съблечеш в почти центъра на града и да изложиш германската си белота на бледо (а може и не толкова бледо) порозовяване.

Част от централния вход и фасадата (снимка от войната)

Кьолнската катедрала е нещото, заради което Петър искаше да посетим Кьолн изобщо, сигурно разбирате защо от снимката. Считана за една от най-високата катедрала в Света, височината на кулите е 157 метра. Нейното строителство е започнало още през 1248г. и от полагането на първия камък до официалното ѝ откриване са изминават повече от 6 века. Считана е за Царицата на катедралите на територията на цяла Германия. Тук е най-голямата действаща камбана в света - „Св. Петър“ , наричана от местните “Дебелият Петър” заради теглото ѝ - тежи повече от 250 кг. В началото на XVIв. строителството на катедралата било преустановено поради липса на средства, но по-късно през 1880г. тя е завършена като е спазен стриктно средновековния проект. След втората световна война само двете кули на катедралата са се възвишавали над развалините на града, което се дължи на стоманените им колони.

*Вътрешността на катедралата осветена от
модерната стъклена мозайка*

Интересна за отбелязване е мозайката, поставена на един от южните прозорци от съвременен дизайнер, на шумял именно с този си проект. Изработена е от множество малки квадрати с различен цвят, последователността, на които е компютърно генерирана. Красивите цветни лъчи спускащи се от този прозорец върху пода и посетителите на катедралата в следобедните часове са възхитителни. Пред катедралата всеки път имаше улични музиканти, като едни от най-добрите бяха двама акордеонисти, и тубист, които изпълняваха Токата и Фуга, ре минор на Йохан С.Бах. Много подходящо произведение за това място - връща те назад във времето!

Престоят ни в този град се увеличи двойно, благодарение на гостоприемството на нашата домакиня. Франческа беше се върнала скоро от екскурзия до Испания, а на връщане специално се беше отклонила през Белгия за да си напазува шоколад, не какъв да е, а Côte d'Or. Е, ако Белгия не ви се струва впечатляваща и не открояваща се с нищо особено, освен със седалището на Европейският съюз, шоколадът ѝ е нещото, с което си заслужава да се запомни. Няма да се впускам в омайни описания на вкуса и текстурата, ароматът и сладостта му. Трябва да се опита. За щастие идвайки си в България имах късмета да се натъкна на тази марка в един от луксозните супермаркети в Бургас. Превъзходно! Не е никак изключено, но доста по-трудно да се намери и в България. Но си заслужава! Франческа ни гости с това прекрасно творение на шоколадените белгийски майстори цяла една вечер. Беше се запасила с по два от почти всеки вид. Тя беше тъй добра да ни приготвя вечеря две вечери, а като жест решихме, че и ние трябва да сготвим нещо на свой ред. Миш-маш! Тази тъй характерна за България пролетно-лятна рецепта. Беше високо оценен и дори синовете ѝ, които явно са доста капризни относно храни поискаха допълнителна порция. Разбира се всяка вечеря беше придружавана от прилично количество бира. В повечето случаи жива, която немците имат в най-различни вариации.

Така наречената hefeweizen beer.

Мисля, че горе долу с това разубавителната и опознавателната ни мисия в Кьолн започна да се изчерпва. Бяхме възстановили сили и обикаляли премного из централните улици, където отново се научихме да се ориентираме без карта. На четвъртия ден над нас даже тегнеше лека сянка на преситено отегчение. Този ден си го бяхме нарочили за ходене по музеите, тъй като всичко друго по улиците беше видяно, но така и не влезнахме по навътре от книжарницата на Музея за модерно изкуство, където прекарахме не малко време де, интересно беше. Романо-германският музей, както и Музеят на шоколада останаха за друг път.

Отпочинали и заредени се сбогувахме с Франческа и нейните синове и се отправихме към следващата ни дестинация - Амстердам. Мисля, че вече бяхме достатъчно добри в намирането на правилната бензиностанция, което ще рече, че просто не ни "пукаше" толкова много кога и как ще я открием. Бяхме се примирили с факта, че няма начин това да се случи без няколко-часово лутане из пътища и спирки и разпитване колкото се може повече местни, които да ни дадат колкото се може повече противоречиви, противоположни указания. Този път ни пратиха да обикаляме из магистралата в търсене на изхода за към Aachen, от където уж се стигало най-бързо в Холандия. Може би това е така ако си със собствената си кола и можеш да караш колкото си бързо искаш и от където си искаш, но отново ни бяха заблудили. Най-краткият път в случая означаваше най-слаб трафик в нашата посока. Та съветът към стопаджиите, придвижващи се от Кьолн към Амстердам е да следват магистралата, минаваща през Дюселдоф (Германия) и Арнем (Холандия). Както и да е, ако не ни бяха пратили към Аахен може би нямаше да бъдем спрени от германските полицаи по средата на магистралата и в следствие упътени през три гори в четвърта в търсене на заветната бензиностанция, която така и

не намерихме и се наложи да стопираме на най-абсурдното място, което ни се беше случвало до сега. Отбивка към магистралата, която представляваше завой с много лоша видимост. Колите имаха към 10, 15 метра да ни видят и да преценят дали да ни вземат, да не говорим, че тази тактика е доста неплодоносна. Нямахме възможност да поговорим с шофьорите, както си му е редът. За голяма наша възхита след около два часа пред палците и табелите ни спря огърпана кола и ни взе. Човекът беше холандец и беше преподавател по аржентинско танго и беше страшно енергичен и ентузиазизиран от живота, а и вероятно от изкуството си човек. Остави ни 30-тина километра по-нататък на една доста приятна за стопиране бензиностанция, където повече от половината коли бяха с холандски номера (мехлем за морните ни стопаджийски очи) и остана с нас половин час да разпитва сънародниците си дали не биха били така добри да откарат тези симпатични младежи до Амстердам или някъде в тази посока.

Да, имат си табела за стопаджии и колите си спират без да се налага да правиш нищо особено

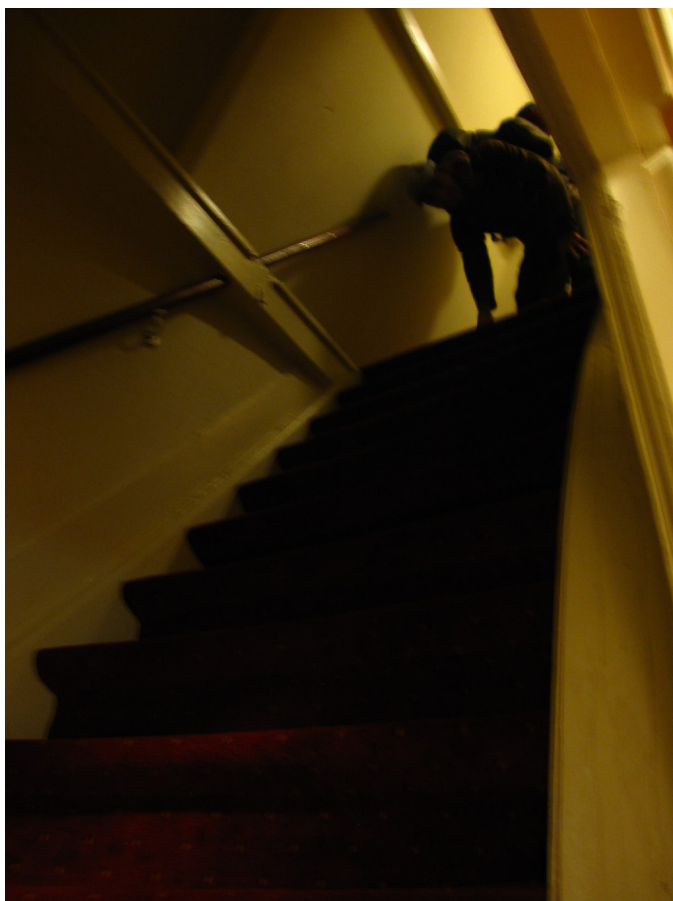
Уви, дали заради неговия леко хипарски вид или просто те бяха прекалено богати и навъсени, никой не ни взе в негово присъствие. Беше някакъв холандско германски празник на следващият ден, та всички се бяха нарамили с децата и лодките си в колите да пътуват на някъде. Нямаха място.

Но! Неочаквано ни качи този път холандец-журналист, който ни откара до Nijmegen, точно до табелата за стопаджии.

Наоколо са все равни полета и кръгли бали сено, вятърни турбини, залез слънце е, и светлината е мека и портокалова. Взима ни египтянин, който от няколко години живее в Utrecht. Поредният мил човечец. Явно Холандия е приятна страна, с приятни приятелски настроени хора. Откара ни до бензиностанция, от която да продължим към Утрехт, тъй като той беше за едно малко селце няколко километра преди града, но изчака с нас 10 мин, тъй като се обзалагаше, че някой ще ни вземе за това време, не само до Утрехт, но и до Амстердам, който е на 40км. и ако случайно не стане така, той щеше да ни закара до гарата в Утрехт, където да хванем влак. Е, така и стана. Може би не се налагаше отново да прибъгваме до жп услугите, но беше късно (след 22:00 ч.), а и просто ни беше интересно да опитаме влака и тук. Е, безупречен, но скъп - 6,60 euro на чошек за 44км.

Както и да е, около полунощ цъфваме на централната гара в Амстердам, холандската столица. Ией! Последната спирка в нашето пътуване и всъщност основната му цел. Прекарахме 4 нощи. Две от тях с Петър бяхме резервирани hostel, а когато Росен и Боян пристигнаха (може би е леко оскърбително, но е факт - двойката, която имаше момиче в състава си, тоест аз, пристигаше винаги първа) се настаниха в камп(къмпинг), към който се присъединихме и ние след напускането на hostела.

Незнам каква е представата ви за

стълбище, но моята беше съвсем класическа до тогава, но в момента, в който отворих една от вратите в този hostel, представата

ми се изкриви с 180 градуса. Стълбите започват веднага пред носа ти, от първата крачка навътре в стаята и са почти отвесно стръмни. И разбирайте вити стълби. Но пък покрити с вишнево червен килим. Явно, че това стълбище възплъщава визията за максимално ефикасно разпределение на пространството на амстердамчани, а вероятно това се отнася и за цяла Холандия. Това се правело с цел да се пести от данъците, с които общината облагала поголемите здания. Така че днес по ширина размерът на класическите сгради е едва от 5,5 до 8,5 метра. Върху фасадите висят плочи, на които през Средновековието се изписвало името на стопанина.

Място - гъсто населено, но малко по площ - това размишлявам, гледайки тесните, но високи, наредени една до друга красиви къщички по каналите на града. Красиви! (6385) Красив град, накъдето и да погледнеш всички е кипро, надиплено, подредено, приятно за окото. Кофите за боклук са скрити под земята, а отгоре стои само продълговат отвор. Отпадъците се събират разделно. Навсякъде - колела, разбира се. Всякакви. *Моето любимо колело*

В Амстердам улиците са рядкост. Пълно е с канали, покрай които се издигат красиви градски сгради. Покрай брега се виждат множество закотвени лодки, привързани с въжета. Дори кметството е изгубило представа за техния брой, тъй като много от тях не са регистрирани. Лодката в Амстердам е не само средство за транспорт, но и жилище - място за купони, с екстравагантен собствен плаж, подвижен бар и грил. Направо в реката се изстудяват мрежи, пълни с бутилки бира.

Очарователно е да видиш толкова много колела на едно място. Красиво и романтично. С две думи Амстердам е неповторим. Както казва един мой приятел - няма друг такъв град като Амстердам. Прага, Виена, Берлин, всичките някак си, си приличат. Поредния голям град, вярно със свой собствен облик, но всички те някак си приличат по това, че са големи, имат и

грозни и красиви черти. А в Амстердам всички е ново за очите, вълшебно дори, Отделни жилищни сгради са кръстени на месеците от годината. Представи си да живееш във вход Май, или Септември. Или Август.

Романтично и приказно нали. Други пък бяха кръстили вратите си по азбучен ред с имена на различни холандски градове. Все едно сградата е умален вариант на Холандия. Колко уникално е това! Как малките неща, детайлите могат да те затрогнат и създават чувство за уют и приятелско отношение. Прозорците на тези сгради стигат до земята и хората буквално се разпростираха на тротоара, до самите улични минувачи, за да пият чай, кафе, бира, да почетат книга, опънати в шезлонги край малките си масички. Страхотно. Град, в който всичко те приканва да си спокоен и да се наслаждаваш. (6387)

Сграда "Юли и Август"

Изграден „на вода“, Амстердам има 90 острова, 165 канала и 1281 моста, 25 000 лодки и 120 водни колела. Парковете са 28. В тях има 220 000 дървета и 600 000 луковични цветя. В града се движат 600 000 колела, 232 трамвая. Има 21 улични пазара и плаващ пазар на цветята, 10 334 магазина, 1250 ресторанта, 1215 барове и кафенета, 55 театъра и концертни зали и 51 музей. Построен в блатиста местност, при строителството на къщите първоначално са използвани дървени греди.

Много канали, много, много, много колела и много хора. Хостелът ни се намира до пивоварната на Хайнекен. Отиваме до гарата да посрещнем останалите двама, след което намираме кемпа, където те се настаняват в палатка. Кемпа се намира на 8, 9 км. от гарата и отнема 30 мин. ходене по дълги, безкрайни улици, но струва 8,5 евро на човек и е най-евтиното, което може да се намери. Тръгваме отново към центъра, разхождаме се безцелно, влизаме във всеки

Почивка

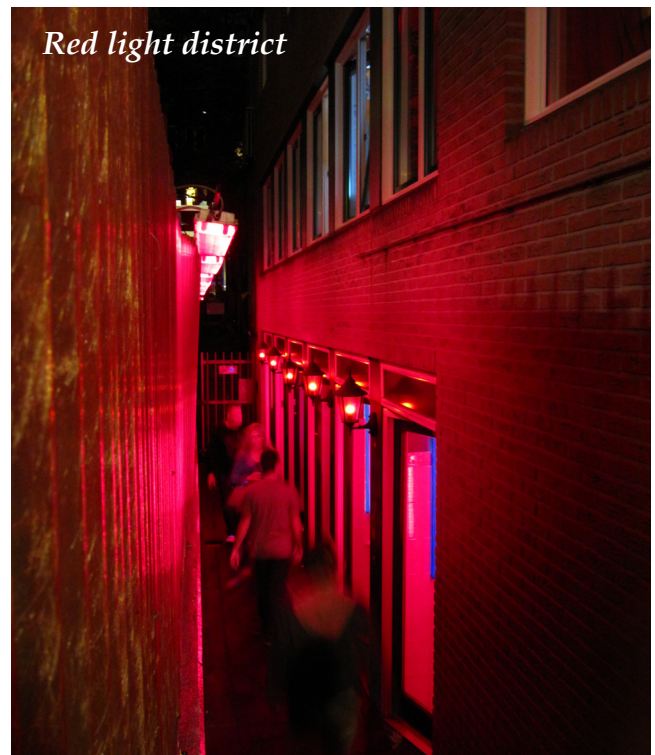
coffeeshop и гледаме цените, миришем „тревата“. Vanilla Haze ухае страхотно - на сладолед. Влизаме в супермаркетите, ядем евтина храна - прясно мляко (страхотно е, има аромат на крава като истинско, домашно), чипс, шоколад, закуски. Цените са по джоба, за по 3, 4 евро се наядваме всички и то много добре.

Обикаляме още, времето е приятно.

ХУМАНИТАРИСТИКА

Колелата са навсякъде и се ходи трудно - винаги изскача я заблуден турист, я автентичен амстердамец, който безцеремонно бибитка да се махнеш от пътя му. Изобщо, стигнах до заключението, че да си пешеходец в този град е най-неприятно и най-ниско в йерархията. Никой не те зачита особено и всеки ти свирка да се отдръпнеш.

Няма много църкви или катедрали, явно холандците не са луди на тема религия. Други неща ги вълнуват... Главната улица си личи ясно още със слизането от гарата. Води до централния площад Damsquare. Обикаляме по малките улички за да усетим духа - сувенири, coffeeshop-ове и ресторанти. Вечер - разходка из улиците с червените фенери - Red light district, където можеш да си платиш за момиче.

Този coffeeshop твърдеше, че е първият и най-стар в Амстердам

Хората тук са дошли за да се забавляват.

Така минават четирите дни в Амстердам и за нас. Предложиха ни магически гъбки, докато си почивахме на стълбите пред един от големите супермаркети. Предложи ни ги украинец, който се прибираще обратно вкъщи и не искаше да ги носи със себе си в самолета. Друго по-силно не са ни предлагали, макар, че приятели много ни предупреждаваха, че това може да се случи и как да не взимаме нищо от случайни хора на улицата.

Достигнали крайната точка на своето пътуване - тук се чувствахме най-спокойни, а и вече му се виждаше края. Дам, бяхме уморени от пътуване като цяло и нямахме търпение да се приберем вкъщи. Времето за прибиране беше различно за всяка двойка. Петър и Росен решиха да се приберат с автобус, тъй като имаха важна работа в София, а аз и Боян останахме да преборим цялото това разстояние обратно до България на стоп. 2200км. Отне ни точно 74 часа!! :)

25.08 Аз и Боян, отегчени, чакаме на малка бензиностанция преди Лайпциг

Първият ден успяхме да стигнем до Франкфурт, където пренощувахме на бензиностанция (около 440км). Следващия ден беше ударна доза стоп - минахме огромно разстояние. Франкфурт, Германия

до границата на Словения с Хърватска - около 950км. Пренощувахме на голяма бензиностанция, с много тирове, имаше и няколко български, на които се радвахме като на писани яйца. Срецнахме гръцки стопаджии, които както нас също се прибираха. Опънахме палатки заедно. Така искахме на следващия ден да сме си вкъщи, но не успя да се нареди така. За наш ужас на сутринта се оказахме в околото на урагана. Бензиностанцията, където нощувахме служеше като отправна точка в състезание по автостоп и скоро около обед беше наводнена от германци, които слава богу не отиваха баш в нашата посока. Само до Загреб. Така или иначе, нас ни взеха последни :) В този ден успяхме да се доберем само до Plitnice - голяма почивна база и бензиностанция на магистралата, непосредствено преди хърватската столица, където се очакваше да бъде пренаселено с тирове, но се оказа тотално разочарование. Бяхме минали само някакви си 100км. за 12 часа стоп, само до Загреб и надеждите ни да се приберем вкъщи оставаха за неясното и далечно бъдеще. НО! Късметът ни проработи и се появи този ми-ти бесен турчин, който не знаеше що е сън и имаше машина, която можеше да измами брояча на километрите в тира и ни откара до София (от Загреб) за 14 часа. Караше с 80км/ч. Адски бавно! Но сега, няма да намираме кусури. Прибирахме се! И то без да трябва да стопираме повече! Еха!

И така пътешествието ни приключи на 27 Август, в 12:10 мин. на метростанция Сливница, на която се срещнахме на 8 Август сутринта, за да потеглим на това невероятно приключенско начинание!

